ARREST VAN HET HOF (Tweede kamer)
14 juni 1988 *

In zaak 161/87,

G. Muysers en **W. Tülp**, ambtenaren van de Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende aldaar te diens kantore, 18A, rue des Glacis,

verzoekers,

tegen

Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Becker en M. Ekelmans als gemachtigden, bijgestaan door T. A. Stoll, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg in het kantoor van de Rekenkamer, 29, rue Aldringen,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van het besluit van de Rekenkamer van 29 april 1987 om verzoekers niet toe te laten tot vergelijkend onderzoek CC/A/8/85,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: O. Due, kamerpresident, K. Bahlmann en T. F. O'Higgins, rechters,

advocaat-generaal: C. O. Lenz
griffier: J. A. Pompe, adjunct-griffier

gezien het rapport ter terechtzitting en ten vervolge op de mondelinge behandeling op 9 februari 1988,

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 8 maart 1988,

* Procestaal: Duits.

het navolgende

Arrest

1 Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het Hof op 1 juni 1987, hebben G. Muysers en W. Tülp, ambtenaren van de Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen, beroep ingesteld tot nietigverklaring van het besluit van de Rekenkamer van 29 april 1987 om hen niet toe te laten tot vergelijkend onderzoek CC/A/8/85.

2 Verzoekers en twaalf andere ambtenaren hadden zich aangemeld voor het door de Rekenkamer georganiseerde intern vergelijkend onderzoek ter voorziening in een vacature van administrateur in de loopbaan A 7/A 6. Bij brieven van 2 augustus 1985 deelde de jury van het vergelijkend onderzoek de sollicitanten mee, dat geen van hen tot het schriftelijk examen kon worden toegelaten. De afwijzing van Muysers was gebaseerd op het feit, dat zijn beroepservaring geen verband hield met de aard van de te verrichten werkzaamheden en dat hij mitsdien niet voldeed aan de voorwaarden vermeld in punt IV.2 van de kennisgeving van vergelijkend onderzoek. Tülp kreeg te horen, dat het diploma dat hij bezat, geen toegang gaf tot categorie A en dat hij dus niet voldeed aan de voorwaarde van punt IV. I a) van de kennisgeving. Alle sollicitanten werden in de gelegenheid gesteld aanvullende opmerkingen te maken, doch bij brieven van 28 oktober 1985 deelde de jury hun mee, dat zij bleef bij haar afwijzende besluiten van 2 augustus 1985.

3 Op 30 oktober 1985 liet de Rekenkamer alle sollicitanten weten, dat de procedure van het vergelijkend onderzoek in afwachting van eventuele beroepen was geschorst. Vier sollicitanten stelden beroep in tegen de besluiten van de jury van 2 augustus en 28 oktober 1985, houdende weigering om hen tot het vergelijkend onderzoek toe te laten. Bij arresten van 23 oktober 1986 (zaak 321/85, Schwiering, en gevoegde zaken 322 en 323/85, Hoyer en Neumann, Jurispr. 1986, blz. 3199 resp. 3215) en 4 februari 1987 (zaak 417/85, Maurissen, Jurispr. 1987, blz. 551) verklaarde het Hof die besluiten nietig.

4 Bij besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag van 30 maart 1987 werd de procedure van het vergelijkend onderzoek, althans ten aanzien van de vier sollicitanten die door het Hof in het gelijk waren gesteld, hervat. Twee leden van de jury werden op eigen verzoek vervangen.

5 Op 31 maart 1987 vroegen verzoekers de president van de Rekenkamer om in de hervatte procedure ook hun sollicitatie in aanmerking te nemen. Dit verzoek werd echter door de president op 29 april 1987 afgewezen. Op 15 respectieveijk 19 mei 1987 dienden Tülp en Muysers een klacht in. De Rekenkamer wees deze klachten op 26 mei daaraanvolgend af.

6 Voor een nadere uiteenzetting van de feiten, het procesverloop en de middelen en argumenten van partijen wordt verwezen naar het rapport ter terechtzitting. Deze elementen van het dossier worden hierna slechts weergegeven voor zover dat noodzakelijk is voor de redenering van het Hof.

Ontvankelijkheid

7 De Rekenkamer heeft tegen het beroep een exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens termijnoverschrijding opgeworpen, aangezien tegen de besluiten van de jury van het vergelijkend onderzoek geen beroep meer openstaat nu de beroepstermijn van artikel 91 van het Ambtenarenstatuut was verstreken. De Rekenkamer betoogt in de eerste plaats, dat het verzoek dat de betrokkenen op 31 maart 1987 tot de president van de Rekenkamer hebben gericht, geen nieuwe beroepstermijnen ten aanzien van de jurybesluiten van 2 augustus en 28 oktober 1985 kon doen ingaan. In de tweede plaats kan niet worden gezegd dat dat verzoek gerechtvaardigd was doordat zich nieuwe feiten hadden voorgedaan.

8 Ter terechtzitting hebben verzoekers verscheidene argumenten tot staving van de ontvankelijkheid van hun beroep aangevoerd. Vooreerst betogen zij, dat de beroepstermijn niet is ingegaan op 28 oktober 1985, omdat het tot aanstelling bevoegd gezag op 30 oktober 1985 de besluiten van de jury heeft geschorst. Hun beroep zou primair zijn gericht tegen het besluit van 30 maart 1987 van het tot aanstelling bevoegd gezag om de procedure van het vergelijkend onderzoek uit-

sluitend ten aanzien van de vier genoemde sollicitanten te hervatten, en niet tegen de besluiten van de jury van 2 augustus en 28 oktober 1985. Daarbij wijzen verzoekers erop, dat hun klacht tegen het besluit van 29 april 1987 om hen niet tot het vergelijkend onderzoek toe te laten, uitdrukkelijk is afgewezen. In de tweede plaats zou het Hof in zijn voornoemde arresten van 23 oktober 1986, het gehele vergelijkend onderzoek — dus ook de besluiten van de jury — ongeldig hebben verklaard. Ten slotte stellen verzoekers dat zich nieuwe feiten hadden voorgedaan, op grond waarvan zij gerechtigd waren hun verzoek van 31 maart 1987 in te dienen. Het zou daarbij met name gaan om de uitspraak van het arrest van het Hof van 4 februari 1987 in zaak 417/85 (reeds aangehaald) en om de benoeming van een nieuwe jury.

9 Ten aanzien van verzoekers' opmerking, dat als gevolg van de schorsing van de procedure van het vergelijkend onderzoek op 30 oktober 1985 de beroepstermijn niet is ingegaan door de afwijzende besluiten van de jury van 2 augustus en 28 oktober 1985, maar door het besluit van 30 maart 1987 om de procedure te hervatten, moet worden vastgesteld, dat het besluit om de procedure van het vergelijkend onderzoek te schorsen als zodanig niet de ongeldigheid of schorsing van de voor beroep vatbare jurybesluiten tot gevolg had. Verder moet worden opgemerkt, dat het besluit van 30 maart 1987 om de procedure te hervatten, verzoekers geenszins raakt en geen wijziging brengt in hun rechtssituatie, aangezien het uitvoering geeft aan de arresten van het Hof van 23 oktober 1986 en 4 februari 1987 ten aanzien van de vier sollicitanten die in hun beroep tegen de hen betreffende jurybesluiten van 2 augustus en 28 oktober 1985 in het gelijk waren gesteld. Hieruit volgt, dat het besluit van 30 maart 1987 voor verzoekers geen nieuwe beroepstermijn doet ingaan en dat derhalve de uitdrukkelijke afwijzing van hun klacht tegen het besluit van 29 april 1987 niet relevant is.

10 Ten aanzien van verzoekers' stelling, dat het Hof in zijn arresten van 23 oktober 1986 het vergelijkend onderzoek in zijn geheel ongeldig heeft verklaard, waardoor ook de besluiten van de jury krachteloos zouden zijn geworden, zij opgemerkt, dat men uit die arresten, waarin enkel een uitspraak is gedaan over de ten aanzien van de vier genoemde sollicitanten genomen besluiten, geenszins mag afleiden dat het Hof het gehele vergelijkend onderzoek ongeldig heeft geacht.

11 Met betrekking tot de nieuwe feiten die zich volgens verzoekers zouden hebben voorgedaan, zij eraan herinnerd, dat ingevolge artikel 90, lid 1, van het Statuut iedere ambtenaar bij het tot aanstelling bevoegd gezag een verzoek kan indienen om jegens hem een besluit te nemen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof mag een ambtenaar van deze mogelijkheid evenwel geen gebruik maken om de in de artikelen 90 en 91 vastgestelde klacht- en beroepstermijnen te ontduiken door bij wege van een verzoek indirect de wettigheid van een eerder, niet binnen de gestelde termijn bestreden besluit te betwisten; om herziening van een dergelijk besluit kan enkel worden verzocht, wanneer zich belangrijke nieuwe feiten voordoen.

12 Verzoekers' stelling, dat het arrest van het Hof van 4 februari 1987 een nieuw feit vormt, kan niet worden aanvaard. In die zaak heeft het Hof de besluiten van de jury om de verzoeker niet tot het vergelijkend onderzoek toe te laten, nietigverklaard omdat de jury de aanvullende stukken die door de verzoeker na de indiening van zijn sollicitatie waren overgelegd, niet in aanmerking had genomen. In casu evenwel heeft de jury de sollicitatie van verzoeker Tülp afgewezen omdat diens diploma geen toegang gaf tot categorie A, en die van verzoeker Muysers omdat diens beroepservaring geen verband hield met de aard van de te verrichten werkzaamheden; in het onderhavige geschil gaat het dus enkel om de vraag, of de door verzoekers verschafte gegevens juist beoordeeld zijn, en niet om de eventuele overlegging van aanvullende stukken. Geen enkel punt van verzoekers' klacht heeft trouwens betrekking op de overlegging van stukken.

13 Tot slot moet worden opgemerkt, dat de wijziging van de samenstelling van de jury geen nieuw feit vormt, aangezien het slechts ging om de vervanging van enkele juryleden op hun eigen verzoek en een dergelijke wijziging niet betekent, dat er een nieuwe jury is benoemd in het kader van een nieuw vergelijkend onderzoek.

14 Gelet op het voorgaande, moet worden vastgesteld dat het beroep te laat is ingesteld en bijgevolg niet-ontvankelijk is.

Kosten

15 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden van de Gemeenschap gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

rechtdoende:

1) Verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

2) Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen, daaronder begrepen die welke op het kort geding zijn gevallen.

Due Bahlmann O'Higgins

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 14 juni 1988.

De griffier

J.-G. Giraud

De president van de Tweede kamer

O. Due